

Sygn. akt VIII Gz 214/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska – Grzelczak (spr.)

Sędziowie: SO Patrycja Baranowska

SO Anna Górnik

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2018 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi K. S.

z udziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 21 września 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VII Gzd 46/17

na skutek zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 6 marca 2018 r., sygn. akt VII Gzd 2/18,

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Anna Górnik SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak SSO Patrycja Baranowska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 6 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie odrzucił skargę K. S. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 21 września 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VII Gzd 46/17.

U podstaw rozstrzygnięcia legło stwierdzenie, że w sprawie nie zachodzą przesłanki stanowiące katalog podstaw do wznowienia postępowania określonych w art. 401, 401¹, 403 i 404 k.p.c. Sąd Rejonowy stwierdził, że okoliczności podnoszone w pozwie nie zostały przewidziane w ww. przepisach i tym samym nie stanowią podstawy do wznowienia postępowania. Sąd wskazał, iż skarżący powoływał się na nowe dowody (art. 403 § 2 k.p.c.) tj. zawarcie w dniu 16 października 2017 roku układu ratalnego pomiędzy K. S. a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.. Tymczasem zdaniem Sądu Rejonowego nie ma to znaczenia w sprawie albowiem postanowienie objęte skargą o wznowienie postępowania wydane zostało w dniu 21 września 2017 r. a uprawomocniło się w dniu 13 października 2017 roku, a co za tym idzie już po prawomocnym zakończeniu postępowania. Natomiast w zakresie okoliczności podnoszonych przez skarżącego, iż strony prowadziły negocjacje i rozmowy na temat spłaty zadłużenia, to okoliczność ta mogła być podniesiona przed Sądem Rejonowym wobec skutecznego zawiadomienia K. S. o terminie rozprawy, na którą jednak nie stawiał się.

Powyższe zdaniem Sądu Rejonowego uzasadniało odrzucenie skargi na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Z orzeczeniem tym nie zgodził się skarżący składając w prawem określonym terminie zażalenie. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż nowy środek dowodowy nie istnieje albowiem powstał po uprawomocnieniu się orzeczenia objętego skargą. Ponadto zarzucono Sądowi Rejonowemu nieuwzględnienie nowych dowodów, które miały wpływ na wynik postępowania i tym samym stanowiły podstawę jego wznowienia.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylnie zaskarżonego orzeczenia ewentualnie o jego zmianę poprzez uwzględnienie skargi i wznowienie postępowania w sprawie VII Gzd 46/17 oraz nieobciążanie skarżącego kosztami postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu dokonano rozwinięcia zgłoszonych zarzutów, a ponadto podtrzymano dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Zdaniem Sądu Odwoławczego ocena skargi K. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 21 września 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VII Gzd 46/17, przedstawiona w uzasadnieniu orzeczenia Sądu I instancji, obejmująca dokonaną przez ten Sąd wykładnię zastosowanych przepisów prawa okazała się właściwa i nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Sąd II instancji w pełni akceptuje stanowisko Sądu meriti i przyjmuje za własne, czyniąc je integralną częścią poniższych rozważań.

Jak wynika z przytoczeń skargi, skarżący powołuje się na dowód, którego Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę tj. porozumienie zawarte w dniu 16 października 2017 roku, a dotyczące układu ratalnego pomiędzy K. S. a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.. W ocenie skarżącego ta okoliczność mająca wpływ na wynik sprawy nie została oceniona przez Sąd I instancji. Ponadto powołano się na negocjacje, które trwały już w czasie, gdy toczyło się postępowanie w sprawie VII Gzd 46/17, które doprowadziły do zawarcie powyższego porozumienia.

Zgodnie z dyspozycją art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Zgodnie z przywołanym w uzasadnieniu postanowienia Sądu I instancji postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV Cz 79/13 – którego powołanie w niniejszym stanie faktycznym należy uznać za słuszne i które Sąd Okręgowy podziela w całości – podstawą wznowienia postępowania nie mogą być środki dowodowe lub okoliczności powstałe po prawomocnym zakończeniu postępowania. Zaprezentowane stanowisko nie jest w judykaturze Sądu Najwyższego odosobnione – por. także uchwała SN z dnia 21 lutego 1969 r., 7 III PZP 63/68, OSNC 1969, nr 12, poz. 208 i postanowienia SN: z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, niepubl., z dnia 14 lutego 2007 r., II CZ 120/06, niepubl., z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/07, niepubl. - i spotkało się z oddźwiękiem w doktrynie (tak Henryk Dolecki (red.), Tadeusz Wiśniewski (red.), Józef Iwulski, Grzegorz Jędrejek, Iwona Koper, Grzegorz Misiurek, Piotr Pogonowski, Dariusz Zawistowski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Artykuły 367-505(37), wyd. II, 2013.03.01: "W orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że podstawą wznowienia nie może być środek dowodowy, który powstał dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia").

Przenosząc powyższe poglądy na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż okoliczność, na którą powołuje się skarżący – tj. zawarcie układu ratalnego z dnia 16 października 2017 r. - miało miejsce już po uprawomocnieniu się postanowienia z dnia 21 września 2017 r., które nastąpiło w dniu 13 października 2017 r. Skarżący w zażaleniu nie podważył w żaden sposób ustaleń faktycznych Sądu I instancji, które jawią się jako prawidłowe, i które Sąd II instancji przyjmuje za własne w całej rozciągłości. Ponadto, nawet gdyby hipotetycznie założyć, że układ został

zawarty wcześniej, to określona w art. 403 § 2 k.p.c. podstawa skargi o wznowienie postępowania nie zachodzi, jeżeli w poprzednim postępowaniu istniała obiektywna możliwość powołania się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, a zaniechanie strony w tym przedmiocie było następstwem jej zaniedbań, opieszałości, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania (postanowienie SN z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, Lex nr 78214, postanowienie SN z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 2/04, niepubl. i postanowienie SN z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 3/11, niepubl.).

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie K. S. był zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 21 września 2017 r. jednak nie stawił się na ten termin, nie przedstawił swojego stanowiska w sprawie i nie wniósł również o jej odroczenie. Na powyższym terminie mógł podnosić okoliczności faktyczne, na które powołuje się w skardze a mianowicie, iż strony prowadzą rozmowy na temat spłaty zadłużenia w ramach układu ratalnego. Jak już wyżej podniesiono, podstawą wznowienia postępowania nie mogą być „nowe” okoliczności faktyczne, które wprawdzie istniały w trakcie postępowania prawomocnie zakończonego, ale których strona nie powołała, choć istniała taka możliwość i obiektywna potrzeba.

Odnosząc się do kwestii zobowiązania się przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do cofnięcia wniosku z dnia 17 lipca 2017 r. wskazać należy iż skarżący w żadnej mierze nie wykazał faktu złożenia takiego oświadczenia przez ZUS, a materiał dowodowy nie pozwala na wyciągnięcie takich wniosków. Niezależnie od tego, stwierdzić trzeba, że w interesie skarżącego leżało wykazanie tej ewentualnej okoliczności bez zbędnej zwłoki, już na etapie postępowania przed sądem I instancji. Fakt ten wynika także z przywołanego wcześniej orzeczenia Sądu Najwyższego w którym wskazano że podstawą wznowienia nie może być okoliczność faktyczna lub środek dowodowy z którego strona obiektywnie oceniając miała możliwość skorzystania w tym postępowaniu. Stosownie do art. 6 § 2 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Przepis ten dotyczy, wbrew wielokrotnie stosowanej przez skarżącego argumentacji, nie tylko stron zastępowanych przez profesjonalnych pełnomocników.

Skarżący nie sprostował ciężącemu na nim ciężarowi dowodowemu również w zakresie prowadzonych z ZUS negocjacji. Skarżący w treści skargi z dnia 25 stycznia 2018 r. o wznowienie postępowania nie naprowadził stosownych wniosków dowodowych. Co więcej, z załączonej do skargi dokumentacji również okoliczność ta nie wynika.

Na marginesie wskazać należy iż negatywne konsekwencje bierności obciążają stronę postępowania nie biorącą aktywnego udziału w sprawie. Rację ma również Sąd Rejonowy, że nawet zawarcie porozumienia ratalnej spłaty nie równa się automatycznie obowiązкови wycofania wniosku o orzeczenie zakazów.

Reasumując, Sąd I instancji prawidłowo odrzucił skargę w oparciu o dyspozycję art. 410 § 1 k.p.c.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił zażalenie.

SSO Anna Górnik SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak SSO Patrycja Baranowska

Sygn. akt VIII Gz 214/18

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Sędzia